



- 1 Ὡ θαυμαστὸν παράδοξον, ὦ συμφορὰ μεγάλη
καὶ λύπη ἀπαραμύθητος, ὀδύνη καὶ πικρία!
Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν Ρωμαίων καὶ τῇ εὐημερία
βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, μεγάλου αὐτοκράτορος,
5 καὶ ὦν ὁ φθόνος περισσὸς εἰς τοὺς Ρωμαίους ἐσέβη
—καὶ παρὰ πάντων ἐξ ἀρχῆς ὁ φθόνος οὐκ ἐκλείπει,
εἰς βασιλεῖς, εἰς ἄρχοντας, πλουσίους καὶ εἰς πένητας·
χῶρες καὶ κάστροι ἐχάλασαν αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνθρώπων—
καὶ ἐκ τοῦ φθόνου τοῦ πολλοῦ ἐχάσαν τὴν ἡμέραν.
- 10 Ἦτον ὀκάτις θαυμαστός, φρόνιμος, ἀνδρειωμένος,
Βελισάριος ὀνόματι, ἡ δόξα τῶν Ρωμαίων.
Ὅριζι τον ὁ βασιλεὺς μετὰ μεγάλου πόθου:
«Ὡ Βελισάριε, λέγω σε, ἄκουσον τῆς φωνῆς μου,
τὸν ὀρισμὸν μου σήμερον ἐσὲν τὸν παραδίδω.
- 15 Ὅρισον, γράψον, ποιήσον ἀνθρώπους νὰ δουλεύσουν,
νὰ παρεβγάλης κτίσιμον τὴν Κωνσταντίνου πόλιν·
ὅσον νὰ δράμη ἄλογον καλόν, πεπυρωμένον,
οὕτως νὰ κτίσης καὶ ἐσὺ εἰς χρόνον πληρωμένον.
Καὶ ἂν ἔν' καὶ πράξης τὴν βουλήν, τὸν ὀρισμὸν πληρώσης,
- 20 τιμὴν, ἀξίαν καὶ πλουτισμὸν ἐσένα νὰ ποιήσω,
εὐγενικὰ χαρίσματα νὰ ἔχῃς ἀπ' ἐμένα
καὶ εἰς θρόνον τε τοῦ παλατίου νὰ εἶσαι ἐπηρμένος».
- Ἦκουσεν τὴν τόσῃν παρρησίαν ἀπὲ τὸν βασιλέα
καὶ προσκυνεῖ, συντάσσεται τὸν ὀρισμὸν πληρῶσαι.
- 25 Ὁ Βελισάριος σύντομα, τοῦ χρόνου πληρωμένου,
ἔκτισεν καὶ ἐτελείωσεν, ὥστε πολλοὶ ἐθαυμάσαν.
Ὡς εἶδασιν οἱ ἄρχοντες τὴν γνῶσιν καὶ τὴν πρᾶξιν,
τὸ πῶς ἐκ γνώσεως καὶ σπουδῆς ἔπραξεν εἰς ἐκεῖνον,



- ἐκ γένους χαμηλότατου ἐξέβηκεν τοιοῦτος,
30 μᾶλλον ὁ κόσμος εἰς αὐτὸν δοξάζουν καὶ εὐφημοῦν τον—,
φθονοῦσιν τον οἱ ἄρχοντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
καὶ καθ' ἐκάστην λέγουσιν ὀμπρὸς στὸν βασιλέα
φθόνους κακοῦς, παροξυσμοὺς διὰ τὸν Βελισάρην,
καὶ εἰς φθόνον τὸν ἐβάλασιν, θέλουν νὰ τὸν χαλάσουν
35 (πάντα ὁ φθόνος εἰς τοὺς καλοὺς συντρέχει καὶ κωλύει).
Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, ἐκ τοὺς Παλαιολόγους,
τὸν βασιλέα δικάζεται μετὰ πολλοῦ τοῦ θάρσους
καὶ τάχατε ὡς συγγενῆς πονεῖ τὸν βασιλέα:
«Δέσποτα, πάντων δέσποτα, τοῦ κόσμου βασιλεύς,
40 τῶν ἀδυνάτων ἢ ἐλπίς, τῶν δυνατῶν τὸ θράσος,
σήμερον ἀναφέρω σε, μάθε το ἀπ' ἐμένα:
τὸ στέμμα, τὸ διάδημαν παίρνει το ὁ Βελισάρις,
τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν, τὴν παρρησίαν, τὰ πλοῦτη·
ὅλα εἰς ἐκεῖνον κείτουνται, θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ,
45 τὴν βασιλείαν βούλεται νὰ ἐπάρῃ, νὰ σὲ χάσῃ
καὶ θέλομεν χαθῆν καὶ ἡμεῖς, ὅπου εἴμεθεν πιστοὶ σου».
Καὶ ὁ βασιλεύς, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐτρόμαξεν, ἐφύρτη
καὶ ὥσπερ θηρίον ἄγριον καὶ ὡς δράκων φουσκωμένος
καὶ ὡς θάλασσα ἀγριόφθαλμος λέγει τοὺς ἄρχοντάς του:
50 «Ἔχετε μάρτυρας τινὰς νὰ δείξετε εἰς τοῦτο,
νὰ δείξετε παράστασιν, ἀληθινὸν τὸ πρᾶγμαν;»
Εὐρέθην Κατακουζηνός, Ράλλης, Παλαιολόγος
Ἀσάνης τε καὶ Λάσκαρις καὶ Κανανός καὶ Δούκας
καὶ μαρτυροῦσιν ἄδικα κατὰ τοῦ Βελισαρίου.
55 ἽΩ φθόνε καστροχλαστή, ἐχθρὲ τῆς Ρωμανίας,
πόλες καὶ χῶρες καὶ πιστοί, φρόνιμοι, ἀνδρειωμένοι
καὶ τῶν Ρωμαίων οἱ στρατηγοὶ χαλοῦσιν ἐκ τοῦ φθόνου,



χαλοῦσιν κάστρον δυνατὰ καὶ χώρας ἐξοικοῦσιν.

60 Ὅμως ἐμακροθύμησεν ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας
ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς πολλῆς ὅπου εἶχεν πρὸς ἐκεῖνον·
ὀρίζει καὶ σεβάζουν τον εἰς τὸν Ἄνεμὸν τὸν πύργον,
βουλώνουν τὰ ὀμματίσια του μὲ τὸ χρυσὸν μαντίλι,
βουλώνουν οἱ μεσάζοντες καὶ ὁ βασιλεὺς ἀτός του
στέρα καὶ ἀφυρότατα καὶ κατασφαλισμένα.

Wim F. Bakker & Arnold F. van Gemert επιμ., *Ιστορία του Βελισαρίου*, [Βυζαντινή και Νεοελληνική Βιβλιοθήκη, 6], ΜΙΕΤ, Αθήνα 2007.